

РЕШЕНИЕ

№ 368

гр. София, 31.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 129-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЮЛЯЙ Ш. КОКОЕВА

при участието на секретаря ИВЕЛИНА ОГН. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ГЮЛЯЙ Ш. КОКОЕВА Административно наказателно дело № 20211110209677 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от „*****“, представлявано заедно от изпълнителните директори С.С.П и К.Д.К, чрез адв. М.Г. срещу наказателно постановление № Р-10-508/17.06.2021г., издадено от В.Н.С, в качеството на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на дружеството-жалбоподател, за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ и на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, вр. чл.644, ал.1, т.2 от КЗ, вр.§ 1, т.51 от ДР от КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

В жалбата се поддържа, че от страна на дружеството не е извършено административното нарушение, за което е ангажирана отговорността му, като се твърди, че не са били взети предвид съображенията, изложени от застрахователя в хода на производството. Оспорва се нарушението да е извършено при условията на повторност, с подробно изложени съображения за това, че в АУАН деянието е квалифицирано по основния състав, а едва в обжалваното НП отговорността на дружеството е ангажирана за извършено нарушение при условията на повторност. По този начин се счита, че е ограничено правото на защита на санкционираното дружество.

Поддържа се, че е неправилна правната квалификация на твърдяното нарушение,

тъй като разпоредбата на чл.108 КЗ има характер на общ закон по отношение на Глава 39 и Глава 47 от КЗ, поради което се счита, че са приложими разпоредбите на чл.496 и следващите от КЗ, уреждащи реда и срока за произнасяне при заведена претенция по застраховка „Гражданска отговорност”.

На последно място се поддържа, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати и други нарушения на процесуалните правила. Счита се, че неправилно е определена датата на нарушението, както и че са нарушени разпоредбите на чл.12 и чл.28 от ЗАНН при ангажиране отговорността на дружеството-жалбоподател. Искането за приложение на разпоредбата на чл.28 ЗАНН е обосновано с твърдението, че от деянието не са произтекли общественоопасни последици и към момента на съставяне на АУАН застрахованият изцяло е получил определеното му застрахователно обезщетение.

С оглед на изложените съображения се моли за отмяна на обжалваното НП, като незаконосъобразно.

В съдебно заседание, дружеството -жалбоподателят, редовно призовано, не изпраща представител.

Въззиваемата страна – КФН, се представлява от юрк. с., който оспорва жалбата, а в пледоарията си моли за постановяване на решение, с което същата да бъде оставена без уважение, като неоснователна и недоказана, а обжалваното НП да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Излага подробни съображения в представени по делото писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на КФН.

В хода на делото е разпитан като свидетел актосъставителят С.В. а. – „старши експерт” в КФН и на осн. чл.283 НПК са приобщени писмените доказателства по административнонаказателната преписка.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства намира за установено от **фактическа страна** следното:

Описаната в АУАН и НП фактическа обстановка принципно не се оспорва от страна на жалбоподателя, като единствено се твърди, че при съставянето им е подхотено формалистично, като не са взети предвид съображенията, изложени от застрахователя в хода на производството. От друга страна, сред материалите по делото липсва писмено възражение, подадено срещу съставения АУАН от *****, изложените съображения в което да следва да бъдат взети предвид от АНО.

С оглед на това и след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства, настоящият съдебен състав установи, че от тях по един несъмнен и категоричен начин се установява, описаната в обжалваното НП фактическа обстановка, която не е спорна, а именно:

На 19.04.2021 г. в Комисията за финансов надзор, управление „Застрахователен надзор“, е постъпила жалба с *****/19.04.2021 г. от Ж.Б.ЙО.

Съгласно изложеното в жалбата и приложените документи, пред ***** е заведена претенция *****. Жалбоподателят изразява оплакване от забавеното изплащане на застрахователно обезщетение по предявената претенция.

По повод на посочената жалба, с писмо на КФН, изх. ***** г., от ***** са изискани подробни писмени обяснения по случая, както и заверени преписи от всички документи по претенцията.

Отговорът на застрахователното дружество е постъпил в КФН с писмо, ***** от 26.04.2021 г.

След извършване на анализ на документите и на проверка по преписката е установено следното:

На **29.01.2021 г.** пред ***** е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение вследствие на подадено от Г.ЙО уведомление за щета. Преписката е образувана по повод на настъпило застрахователно събитие - пътнотранспортно произшествие (ПТП), в резултат на което са причинени увреждания на лек автомобил „О.З“ с рег. № *****, собственост на Ж.Б.ЙО. Завеждането на претенцията е удостоверено с ***** на основание на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на виновния водач, обективиран в застрахователна полица *****

На датата на завеждане на претенцията (**29.01.2021 г.**) пред застрахователя са представени всички писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера й. На същата дата са извършени два огледа на увреденото моторно превозно средство (МПС).

След тази дата застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства или изискуеми по силата на закон документи.

На **23.04.2021 г.** ***** се произнася по претенция ***** чрез изплащане на застрахователно обезщетение в размер на ***** лв. по банкова сметка на Ж.Б.ЙО.

При така установените факти е прието, че „***** не е изпълнило задължението си по чл. 108, ал. 1 от КЗ, в срок до 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, считано от 29.01.2021 г. /датата на завеждане на претенцията пред застрахователя, на която са представени всички писмени доказателства, относими към основанието и размера на претенцията, като на същата дата са били извършени и два огледа на увреденото МПС/, но не по-късно от 19.02.2021 г. включително, да се произнесе по предявената пред дружеството застрахователна претенция (щета) *****г., съгласно един от

алтернативно посочените в т. 1 и т. 2 от същата разпоредба начини, а именно да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. Прието е, че нарушението е извършено на 20.02.2021 г., в гр.София.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното НП, с което административно-наказващият орган е възприел изцяло фактическите констатации, направени в АУАН, квалифицирал деянието като нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, като е наложил на застрахователя „имуществена санкция” в размер на *** лева, на осн. чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, приемайки, че нарушението е извършено при условията на повторност по смисъла на пар.1, т.51 от ДР на КЗ, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на Наказателно постановление *****. /влязло в сила на 12.12.2020 г./, с което му е наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение.

НП е било изпратено на адреса на наказаното лице с препоръчано писмо с обратна разписка, като видно от приложеното известие за доставяне е получено на 22.06.2021 г. Жалбата против него е изпратена по куриер и получена в КФН на 24.06.2021 г.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, а именно показанията на св.С. а. и приобщените към доказателствения материал по делото по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства: представената от дружеството-жалбоподател в КФН преписка по застрахователна претенция (щета) *****., известия за доставяне, пълномощни, писма, кореспонденция между КФН и дружеството-жалбоподател, жалба до КФН, Заповед № 3-2/08.01.2021г. на зам.председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”; копие от ***** г., с доказателства за влизането му в сила на 12.12.2020 г.

От показанията на актосъставителя, разпитан в хода на съдебното следствие се установява, че от представените заверени копия от преписката по щета № ***** е установила фактическите обстоятелства, описани в АУАН. По отношение на установените фактически положения, не са налице противоречия в доказателствената съвкупност, тъй като доказателствата от които те се установяват са еднопосочни и непротиворечиви, като след анализ в своята съвкупност не налагат други изводи. Показанията на актосъставителя, съдът кредитира като логични и последователни и подкрепени от приобщените по делото писмени доказателства. При липса на противоречия между доказателствата по делото по отношение на приетите за установени факти и по аргумент от противното /per argumentum a contrario/ на разпоредбата на чл.305, ал.3, изр.2 НПК, вр.чл.84 ЗАНН, съдът не следва да излага съображения, защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от **правна страна** следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от легитимирано лице, депозирана е в предвидения от закона преклузивен срок срещу акт, подлежащ на

обжалване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията на съда в тази насока са следните:

Въз основа на извършената служебна проверка, съдът намира, че при ангажиране административно-наказателната отговорност на жалбоподателя са спазени изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН и не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са причина за отмяна на атакуваното НП на формално основание. В АУАН и в издаденото въз основа на него НП са налични задължителните реквизити, каквито се изискват съгласно разпоредбата на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, като НП е издадено от компетентен орган, съгласно разпоредбата на чл.647, ал.2 от КЗ, както и АУАН, въз основа на делегираната на актосъставителя компетентност със Заповед № 3-2/08.01.2021г. на зам.председателя на КФН. Спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН при издаване на АУАН и НП.

Безспорно е установено, че *****, е застраховател по смисъла на чл.12, ал.1, т.1 от КЗ, което на територията на Р.България осъществява дейност по застраховане по чл.3 от КЗ, поради което се явява подконтролен субект на КФН, с оглед спазването разпоредбите на КЗ и подзаконовите нормативни актове по приложението му. Като такова, за посоченото ЮЛ съществува задължение по чл.108, ал.1 от КЗ, а именно: *„В срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 застрахователят трябва: 1. да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано да откаже плащането“*. В конкретния случай, указаният срок е започнал на тече считано от 29.01.2021 г. – датата на завеждане на претенцията пред застрахователя, на която са представени всички писмени доказателства, относими към основанието и размера на претенцията, като на същата дата са били извършени и два огледа на увреденото МПС. След тази дата застрахователят не е изискал никакви допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията, на осн. чл.106 от КЗ. Следователно, с оглед изискването на разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ, считано от 29.01.2021 г. за застрахователя е възникнало задължение в срок до 15 работни дни да се произнесе по предявената претенция по един от двата възможни начина – като определи и изплати размера на обезщетението или мотивирано да откаже. Този срок е изтекъл на 19.02.2021 г. включително, като до този момент застрахователят не се произнесъл по нито един от двата, предвидени в закона начина. По този начин, с бездействието си е нарушил разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ, като нарушението е извършено на 20.02.2021 г. – първият ден, след изтичане на срока за извършване на дължимото действие.

От доказателствата по делото се установява, че застрахователят се е произнесъл по заведената претенция на 23.04.2021 г., като видно от представеното платежно нареждане е изплатил застрахователно обезщетение в размер на ***** лева,

по банков път на лицето, предявило претенцията, по посочена от него банкова сметка, като очевидно е, че това е станало след започване на проверката от КФН, въз основа на постъпилата жалба от Ж.Б.ЙО за забава в произнасянето на застрахователя.

Нарушението е извършено при условията на повторност по смисъла на § 1, т.51 от ДР на КЗ, което се установява от приложеното като доказателство по делото Наказателно постановление ***** с което на застрахователя е наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение, с оглед на което законосъобразно АНО е наложил на дружеството-жалбоподател имуществена санкция, на осн. чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ – за нарушение, извършено при условията на повторност по смисъла на пар.1, т.51 от ДР на КЗ.

Въз основа на установената фактическа обстановка и изведените въз основа на нея правни изводи, съдът намира, че НП, издадено от компетентен орган, съгласно разпоредбата на чл.647, ал.2 от КЗ, както и АУАН, въз основа на делегираната на актосъставителя компетентност със Заповед № 3-2/08.01.2021г. на зам.председателя на КФН, са издадени и при спазване на законовата процедура и при правилно приложение на материалния закон.

От доказателствата по делото се установява, че дружеството е осъществило състава на нарушението по чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, вр. чл.108, ал.1 от КЗ.

Извършеното административно нарушение е формално и в конкретния случай съставът му е осъществен с бездействие в предвидения срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ и е осъществено в първият ден, след изтичане на срока за извършване на дължимото действие, поради което възражението за неправилно определена дата на извършване на нарушението се явява неоснователно.

Тъй като се касае за реализиране на обективна отговорност на юридическо лице, въпросът за вината не следва да се обсъжда, доколкото на осн. чл.83 от ЗАНН юридическите лица носят обективна и безвиновна отговорност.

Имуществената санкция е определена правилно по основание и размер. Същата е наложена на основание чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането, който гласи: „На лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 – 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага:

1. глоба от 500 до 3000 лв. – за физическо лице;
2. имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. – за юридическо лице или едноличен търговец.

(2) При повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лв., а по

ал. 1, т. 2 – от 2000 до 40 000 лв.”

В случая се касае за повторно извършено нарушение на разпоредба на КЗ, извън случаите по [чл. 635](#) – [643](#) от същия, което е санкционирано на правилно определено правно основание.

Размерът на наложената на жалбоподателя имуществена санкция е съобразен с разпоредбата на [чл. 27 ЗАНН](#), отчетена е тежестта на извършеното нарушение и срокът на забавата, който е 6 месеца, като е наложена имуществена санкция малко над минималния размер, като е взет предвид дългия срок на забавата – повече от 2 месеца.

АУАН и НП са издадени в рамките на давностните срокове по [чл.34](#) от ЗАНН, като не е допуснато нарушение на процесуалните правила с квалифицирането на нарушението като повторно едва в НП, без да се сочат такива факти в АУАН. Действително в акта не е посочено, че деянието е извършено повторно, съответно не са посочени фактите въз основа на които се определя тази правна квалификация, но допуснатото нарушение не е съществено и не може да бъде самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление. От една страна, в дружеството са били наясно с предходното им санкциониране по ЗАНН, от което следва правната квалификация – повторност. От друга – наказващият орган разполага с правомощие да издаде наказателно постановление и при допуснато нарушение при съставяне на акта, стига да са безспорно установени нарушението, извършителят и неговата вина. В конкретния случай наказващият орган правилно е приел, че тези факти са установени безспорно, квалифицирал е деянието по правилната правна норма, в съответствие с данните за предходното санкциониране на дружеството и е издал наказателното постановление. Този извод се налага и с оглед на обстоятелството, че съгласно [чл.42](#) от ЗАНН, актът за установяване на административно нарушение следва задължително да съдържа само описание на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, но не и данни за предишни нарушения, като актосъставителят няма задължение да констатира извършени подобни нарушения в миналото. Такова задължение, съгласно разпоредбата на [чл.57](#), ал.1, т.7 от ЗАНН има административно-наказващият орган, при индивидуализация на съответното административното наказание за констатираното с АУАН административно нарушение.

Правилно е приложен материалният закон, като деянието е квалифицирано като нарушение на разпоредбата на [чл.108](#), ал.1 от КЗ и изложените възражения за неправилно квалифициране на нарушението са лишени от основание.

Съображенията за това са следните:

Разпоредбата на [чл.108](#), ал.1 от КЗ е разположена в Глава VII на КЗ, озаглавена „Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции”, която е разположена от своя страна в дял втори – „Изисквания към управлението и дейността на застрахователи и презастрахователи”. Следователно, тази норма е относима по

отношение на всяка една претенция, предявена пред застраховател.

Преди всичко следва да се отбележи, че нормите на Глава седма, дял Втори, раздел VII /чл. 104 - чл. 109/ не дерогират изцяло приложението на Глава четиридесет и седма, дял Втори, част Пета „Задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите“ /чл. 477 - чл. 505/, но същите регламентират правила за дейността на застрахователите по уреждане на всеки вид застрахователни претенции, с които съответните дружества следва да се съобразят при сключването и при изпълнението на застрахователни договори от даден вид, като не въвеждат ограничителни, по-тежки правила, за одобряване и изплащане на обезщетенията от тези, които законодателят изначално е посочил в разпоредбите на чл. 104 и следващите от КЗ. Съгласно чл. 106 от КЗ, към която разпоредба препраща чл. 108, ал. 1 от КЗ, застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като се предвижда представянето на допълнителни доказателства от потребителя на застрахователната услуга. От този момент започва да тече 15-дневният срок /определен в работни дни/ за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище да извърши и плащането, постановено от законодателя като кумулативно изискване. С нормата на чл. 108, ал. 1 КЗ се регламентира срокът за произнасяне по всяка една застрахователна претенция, предявена към застраховател, за изплащане на застрахователно обезщетение, без значение вида на застрахователното събитие, което подлежи на обезщетяване. С разпоредбата на чл. 108, ал. 3 във връзка с чл. 496 от КЗ се въвежда срок, не по-дълъг от 3 месеца, за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, считано от нейното предявяване пред застрахователя, независимо дали са изискани допълнителни доказателства от лицето, предявило претенцията, или от държавни органи и трети лица. Макар нормата чл. 108, ал.1 КЗ да е обща, поради което и относима към всички застраховки, а чл. 496 от КЗ - само за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, между тези разпоредби няма противоречие, което да трябва да се разреши въз основа на правилото за предимство на специалната пред общата норма. Предписанията на тези норми не си противоречат, а се допълват и обвързват застрахователя да се произнесе в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства или от допълнителните такива, когато представянето им е необходимо за да се изпълни изискването за пълнота на доказателствата - „всички доказателства“, но не по-късно от 3 месеца от предявяване на застрахователната претенция. Застрахователят трябва на първо място да се ръководи от разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ, която е обща и предвижда задължение за застрахователя да се произнесе в 15-дневен срок от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ. Законодателят е отчетел, че представянето на допълнителни доказателства може да бъде забавено във времето (без

значение дали това забавяне се дължи на обективни или субективни фактори), поради което в глава четиридесет и седма „Задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите” е обвързал произнасянето на застрахователя не само с датата на представяне на всички доказателства по чл.106 от КЗ, но и с датата на предявяване на претенцията. Затова в чл.496, ал. 1 от КЗ е предвидено, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване. Предписанията на двете разпоредба обвързват застрахователя да се произнесе в 15-дневен срок от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ, но не по-късно от 3 месеца от предявяването на претенцията. Действително разпоредбата на чл.496, ал. 1 от КЗ е специална по отношение на задължителната застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, но нейното приложение не изключва приложението на общата разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, а само я допълва като детайлизира изискванията към застрахователя относно срока за произнасянето му и в крайна сметка гарантира ефективно упражняване на правата на засегнатите лица и правна сигурност. Специалната норма има дисциплиниращ ефект не само по отношение на застрахователя, но и по отношение на ползващото се трето лице /увредения/, предявил претенция за плащане, който ще понесе последиците при непредставяне на необходимите доказателства.

По отношение на възражението за „маловажност” по смисъла на чл.28 от ЗАНН, съдът намира същото за неоснователно, поради следните съображения:

Разпоредбата на чл.28 ЗАНН дава възможност на АНО, при наличие на маловажен случай на административно нарушение, да не наложи наказание, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно ТР № 1/12.12.2007г. по тълк. н. д. № 1/2005г. ОШНК – ВКС, преценката за "маловажност на случая" подлежи и на съдебен контрол, като в неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН от страна на наказващия орган. Следователно, когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не ги е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление, като в този случай преценката на съда е преценка за законосъобразност.

В ЗАНН няма легално определение на понятието "маловажен случай", но предвид препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, следва да намери приложение легалната дефиниция на това понятие, дадена в чл. 93, т. 9 от НК (доколкото разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към общата част на НК), а именно извършеното административно нарушение, с оглед липсата на вредни последици или незначителността им и с оглед другите смекчаващи отговорността обстоятелства,

представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид.

С оглед на посочената по-горе дефиниция, настоящият съдебен състав намира, че административното нарушение, предмет на настоящето разглеждане не може да бъде окачествено като "маловажен случай" по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК, доколкото срокът на забавата не е незначителен, примерно от порядъка на няколко дни, а е над 2 месеца, като не бива да се пренебрегне и фактът, че застрахователят е изплатил обезщетението едва след започване на проверката от надзорния орган, по повод на постъпилата жалба за забава в произнасянето по претенцията от страна на ползвателя на застрахователната услуга. Това, наред с обстоятелството, че нарушението е извършено в условията на повторност, налага извод за това, че целта на административното наказание по чл.12 от ЗАНН не може да се постигне чрез приложение на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Предвид всичко изложено, съдът счита, че обжалваното НП е правилно и законосъобразно - издадено при спазване на процесуалните правила и съблюдаване на материалния закон, а наложената с него имуществена санкция е правилно индивидуализирана, поради което същото следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното изрично искане за това, в полза на въззиваемата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева, на осн. чл. 63, ал.5 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който според съда представлява справедлив размер, съответстващ на фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, пр. 1 и ал.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление *****, издадено от В.Н.С, в качеството на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на „*****, за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ и на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, вр. чл.644, ал.1, т.2 от КЗ, вр.§ 1, т.51 от ДР от КЗ е наложена „имуществена санкция“ в размер на *** лева, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА „***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисия за финансов надзор /КФН/, сумата в размер на 100.00 /сто/ лева, представляваща присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд- гр.София в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____